

Az első filmfőszerep

A Szindbádban ismertük meg. Egy szomorúság szempár volt, egy rebbenő tekintet, egy elszálló asszonyors — a Krúdy-hős bolyongásaiban — még vendégként. *Tanai Bella* azóta hazajött. *Találkozott-e a filmmel romániai éve alatt is?*

— Huszonhét évig éltem és dolgoztam a marosvásárhelyi színházban, de az első próbafelvételre akkor hívtak Bukarestben, amikor már folyamabban volt a

repatriálásunk. Nagyon nagy szerepet ígértek, jó is lett volna eljátszani.

Magyarországon a Szindbádban szerepeltem először, s kaptam még aztán két nagy főszerep-ajánlatot, amit azonban nem vállalhattam el. Ezzel együtt szerettem a filmet és ezt a hangulatos kis epizódot a Szindbádban, amit csak a közelmúltban láthattam annyi év után.

— *Ilyen bonyodalmak után hogyan kapta mégis meg az első főszerepet, Szinetár Miklós és Hernádi Gyula Erődjének Editjét?*

— Még a miskolci színházban játszott-

tam, amikor fényképet kért tőlem a filmgyár, majd telefonon hívtak személyes beszélgetésre Szinetár Miklóssal. Kellemes találkozó volt, noha Szinetár nem ígért semmit. Elmondta, külföldi művészekkel is tárgyal. Magam is hallottam, hogy szó volt *Lollobrigida* szerződtezéséről és ettől minden illúzióm eloszlott. Egyszerűen nevéteseknek tartottam, hogy *Lollobrigidának* és nekem azonos szerep jusson. Aztán elolvastam a forgatókönyvet és akkor már nem nevettem. Megbarátkoztam Edittel, ám továbbra sem bizakodtam. Már el is felejtettem az egészet, mikor telefonon jelentkezett Az erőd produkciója, ruhapróbára hívtak. Ez annyit jelentett, megkaptam a főszerepet.

— *Olyan jelentős színházi gyakorlat után mit jelentett újra filmezni?*

— A Szindbádban legfeljebb csak belekóstolhattam ebbe a munkába. Lényegében csak most ismerkedhettem meg vele. Amikor az ember a kamera elé áll, magára marad az íróval, hiányzik az a hosszú előkészület, ami egy előadást eljuttat a premierig. Más a játék minősége. Ma már a színpad és leegyszerűsített gesztusokat, mimikát és visszafogott dikciót kíván, de a film még ennél is finomabbat.

— *Mi volt a legnehezebb pillanata a forgatásnál?*

— Az a jelenet, amikor helikopterre szálltam, ugyanis senki sem kérdezte meg tőlem, nincs-e tériszonyom, nem félek-e. És közben még játszani is kellett. Mi tagadás, azért féltem — az egész filmtől, de elsősorban a gyakorlatlanságomtól. Szinetár segített: félhátból készültek az első snittek, amíg átstem az első izgalmaikon.

Nagyszerű volt a közös munka a rendezővel, mert Editet mindketten nemcsak katonás alkatnak képzeltük el, hanem nőnek is. De noha már megkezdődtek az utósínkron munkálatok, még mindig drukkolkok. Még nem találkoztam azzal a jelenettel, amit negyven fokok hőségben, egész napi kemény munka után vettünk fel, s amiben közeli felvételek váltják egymást. És még hátra van a találkozás a közönséggel! Hiszen tudja, nem mindegy, hogy valakit hogyan ismernek meg, különösen, ha már elmúlt tizenhat éves... **Nemlaha György**